

40

Men sanningens. Då, utan öfverdrift,
Den enkla sanningen dig vittnesbörd får gifva,
Skall ärans gudom sjelf det skriva
I tidens bok med gyllne skrift.

*) Verldshvälfningen bröt in. Du såg de första lågor
Af störtnings volkan, beredd i seklers lopp;
Såg falla *Bourbons* thron, och plötsligt svaljas opp
Af lavans glödande och bloduppsvällda vågor.
Hur många fallit se'n! — O, hvar är målet satt,
Nationer! för ett svall, som undergång bebådar?
Hvem tyder ödets dom? Hvem skådar
I dess omäteliga natt?

Men snart, när edra barn, i glest förspridda hopar,
Sig släpa på er mull, i slafveri och blygd,
Till dess en manlig stam, kanske från fjellens bygd,
Nationerna på nytt ur deras dvala ropar:
Hvem skall betraktarn då af detta tidehvarf
Beskylla för ett våld, som födde dem till slafvar?
Hvem klaga an för dessa grafvar,
För dessa bojor — deras arf?

Er skall han klaga an, J väktare af folken,
Försagde förstar, er, som, utan kraft och mod,
Förspillen deras rätt, och säljen deras blod,
Och verldstyrannens bud på egna throner tolken!
Som, svage utan blygd, förslagne utan gagn,
Om ögonblickets lif dagtingen med hans dunder,
Tills, krossade om några stunder,
J släpens med hans segervagn!

*) Första läsarten återställd i denna och begge följande verser.